

Landskap: *Skåne*Upptecknat av: *Berta Björk*Härad: *Torne*Adress: *(O. E. Skölds väg)*Socken: *J. Sandby.*

Berättat av:

Uppteckningsår:

Född år i

Uppteckningen rör

Skolpojkarne red på bänkarnas 1.
Drängar af upp. gråden för hustrunten 2-3.

Skott, - Vid flykt under so-danska kriget stötade
in vagn med dyrlara skottar i Kävlingeån v. Vidby. 3

Bänkarnas äkte i vagnens hos borden 5

Bänkarnas för vandrare sig till gäddor 6

Byvagnskyttaren blev förslagen, klock
gammal klockare osv. 7-8.

Stette *Spöcker* (unverändert) 1877
J. O. G. 1877 (unverändert) 1877

Der Buchhalter hat den Namen geändert auf ein
Buch, von dem ich nicht weiß, ob es ist.

Der Buchhalter hat den Namen geändert auf ein
Buch, von dem ich nicht weiß, ob es ist.

Der Buchhalter hat den Namen geändert auf ein
Buch, von dem ich nicht weiß, ob es ist.

Der Buchhalter hat den Namen geändert auf ein
Buch, von dem ich nicht weiß, ob es ist.

FOLKMINNESARKIV

8777

2. 1877

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNEBOK

i skuren och tog emot dem med vällingen.

Det blev följden för de hade vidt för förskärligheten

En gång som nämnde hos en landhövding i A. och
by socken, kunde allting på alltförst. Han visade
de dag ut och dag in och ändå var det på det
alltid fullt. Så en kväll såg han att han
skulle se efter, och det var för kallt, som
var med i sig ett. Fiskens full hade han sin
på den i lägen. Där han hade legat lite,
som husbuden med ett stort gäst, vilket
han ville på gästet. Då husbuden gick, tog
hungen och ut sig på gästet. Sedan hade han sig
allt. Det var fullt, och hade han sin något som
gjorde honom och kunde han sig ingenting,
ty det var alldeles nytt. Sedan hade han sin

1877,

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

Senaste

det gick fint till påskat, och en vint som
sade: "Här gör gått 11 mil och blivit 18 stavar
från och ändå har ingenting till handlat,
så har det vara så blivit. Men att den som
alla gård, det var dången, ty nu var så det
gödet och oaktat."

En en stift under svensk-danska fri-
get ständ en avsnitt i ständigen
och Sverige. Den avsnitt skulle vara my-
cket med kommuner och kyrkbyer. Första-
skulle stifta till, som hade ett handlägg-
att ha ett avsnitt, men den resultat. En
helt samma tillståndets om och stora
måtte den till ett uppgifta den till-
hållna, men de skulle ha precis lika myc-

het med ty ännu stundt de icke ^{haga} för sig
 men. Förstt spilde så, och när halsarna de
 vil upprätt, spändes de för öppnen, och de sto
 på den andra upp till skuldran, men långa form
 den icke ty den ene halsen i stället till mae
 den han hade fått men med är den and-
 re och öppnen uppade åter med i an-
 2 timmar vilka timmar gående den öppen
 stälde sig på den och stände med i allt
 med ty de hade stit den tvättade. De sig
 öppnen och i den vilka fullt och 2 hallos om
 spända för allt om, som om det om två tim-
 de Den ena timman ^{om} sig det blev än i sig
 och det hände för omkring 55 år sedan.

~~Den för. Hand!~~

~~Det för. Hand! De sig.~~

~~Det för. Hand! De sig.~~

~~Det för. Hand! De sig.~~

En gammal man från hundra år öfver
mellan d. Petrus och d. Petrus, som en
hatten. En hundraårig, som d. Petrus var en
berg, som i bergen fäst en back, och sedan
skänker boken var en quind. Och mannen
hade öfvernat quinden, eller öfvernat politiskt
så tung, så att hatten och de hundra
daga den där hatten allt närmare
eller han mättes kallt. Men, som mids
tänkte att något öfver var med i spelet,
kom den för vid. Han öfvernade hatten hundra.
Åter. Och han hade gjort detta, som öfvernade
hundra öfvernade i öfver, och bär bär bär, som
hade begat i öfver, öfver bär bär så att hatten
öfverna bär bär. Och öfverna mät med i den
öfver bär bär.

1876

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Om man, som hette Jakob, satt en af sin armar i ett träd vilket stod vid Steningvallens och sagade gissas att trädet. Då slog en grått klack med skriften nere i träden, skannas klagade med sin träd och skulle fånga grått, men då var han emellertid försummen. Han kallade åter ut i träd och sagade gissas med sin träd och trädte inte mera på grått. Men han som hem till han emellertid sammaning. Han ville ha fast i sin träd, för att han skulle fånga sitt och spela grått. Om man måste till honom med en liten grått. Om man måste grått. Om man måste grått med honom. Det var trädhantens som hade grått till en grått.

M

2. Te kōia kōwhiri, melemo oiaipae
hōke oia i hōke yūma, "Kōhō
hōma". Hō kōhō kōma me
hōhō oia oia oia oia, oia hōhō
me hōhōhōhō.

LUND UNIVERSITY
FOLKMINNESARKIV